

SLOVENSKI GOSPODAR

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, pol leta 2 K in za četrt leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 5 K, za druge izvenavstrijske dežele 6 K. Kdor hodi sam ponj, plača na leto samo 3 K. Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se dopošilja do odpovedi. — Deležniki „Katoliškega tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 vin. — Uredništvo: Koroška cesta št. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo Koroška cesta št. 5, sprejema naročnine, inserate in reklamacije. — Za inserate se plačuje od euostopne petivrtice za enkrat 15 vin., za dvakrat 25 vin., za trikrat 35 vin. Za večkratne oglase primeren popust. Inserati se sprejemajo do srede zjutraj. — Nezaprto reklamacije so poštnine prosto.

Najnovejše prikazni v politiki na Spodnjem Stajerskem.

(Glas iz krogov inteligence.)

Kdorkoli je zadnja leta opazoval politično življenje na slov. Stajerskem, pripoznati mora, da se je premalo delovalo, in to velja posebno za celjski okraj in tudi za celjske mlade rodoljube. Razven tega so napravili prejšnji voditelji nekatere napake, pripetile so se jim nesreče in zaupanje do njih je vsaj deloma zginito. Preobrazba celega političnega ustroja in življenja je bila neobhodno potrebna in lotili so se je mladi gospodje, katerim pa moramo odločno odrediti skušenost in poznanje ljudskega mišljenja ali ljudske duše. Slovensko ljudstvo je verno, in ta vernost je pri njem globoko ukoreninjena, mu je deloma prirojena, deloma prigojena. To se nam kaže v celi zgodovini slovenskega naroda, in pokazalo se je posebno tudi pri ustanovnem shodu Kmečke zveze. Vsi kmetijski govorniki, ki so nastopili, povdarjali so vero s tako prisrčnostjo in odkritostjo, da se je takoj videlo, da v njih govorih ni nič ponarejenega, nič navdahnjenega, ampak da jim je vse to privrelo iz srca. Ko bi bili ustanovitelji Narodne stranke to vpoštevali, bi gotovo ne bili pisali v svojem listu, da je staro geslo vse za vero, dom, cesarja obrabljeno konjič, bi ne bili duhovnikov tako rekoč iz svoje sredine izključili, bi sploh ne bilo prišlo tako daleč, da se je razpor začel. Seveda mi bo marsikateri pristaš Narodne stranke ugovarjal, da je tudi on veren in njih list je celo trdil, da so novo strujarji boljši katoličani, kot pristaši Kmečke zveze. Vera in duhovnik, tako modrujejo ti gospodje dalje — ni isto in marsikateri veren katoličan je velik nasprotnik duhovnikov. Kaj bi pač takemu politiku Narodne stranke rekli ljudski učitelji, ko bi jim rekli: „Veste, moji ljubi, jaz sem dober pristaš nove šole, morebiti boljši, kot učitelji sami, a učitelj je pa ne maram, učitelji naj se v politiko nikar ne vtikajo, politika je za nas, sploh učitelji naj se brigajo le za šolo, vse drugo bomo mi opravili.“ Očividno je, da bi tega nobeden učitelj ne verjel, kajti učitelj je predstavitelj šole, kakor je duhovnik glasnik vere. Kdor je tedaj sovražnik duhovnikov, je tudi sovražnik vere, in le sovražstvo do duhovščine vodi novo stranko.

A poglejmo, morebiti imajo ti mladi gospodje kak povod za to sovražstvo. Ali nima Kmečka zveza in njihov voditelj čiste vesti in čistih rok? Ali so narodnjaki stare korenine pri delovanju za ljudstvo obogateli? Ali so imeli morebiti od tega kake druge koristi? Vsega tega ne! Pač se pa spominja marsi-

kateri osiveli rodoljub, kako se ravno mlajši duhovniki od hiše do hiše hodili ter delovali in tudi dosegli, da se je slovenski narod svojih političnih pravic zavedal. Žrtvovali so ti apostoli slovenske narodnosti svoje premoženje ter želi zato preganjanje od politične oblasti. In vse to so ti mučeniki narodne ideje mirno na se vzeli in prenašali. Tedaj ni bilo nobenega advokatorskega kandidata, nobenega liberalnega učitelja, ki bi bil pomagal. Sedaj pa, ko je ljudstvo vsaj že deloma prebujeno, nastopijo ti mladi gospodje in diktirajo: „Duhovščina naj se ne vmešava v politiko, duhovščina od političnega vodstva stran! In v svoji skromnosti zahtevajo za svojo stranko na slov. Stajerskem samo 3 ali 4 (!) mandate. V odgovor na to zahtevo naj jim bo sledeče: Kmečki pristaši imajo čisto vest in čiste roke in nato niti ne mislijo, da bi se dali od Narodne stranke politično tako sramotno oglatiti, brez vsacega ugovora, kakor prvaki. Narodna stranka hoče imeti boj, naj bo, mi se ga ne bojimo, kajti dokazali bomo, da prek vernega slovenskega ljudstva in njega voditeljev ne more nobena stranka k dnevnemu redu. Pristaši kmečke stranke politike ne morejo nikakor pustiti, dobro vedo, da je državni ustroj tak, da se vsaka stranka porazi in pogazi, ki nima nobene politične veljave. Pristaši kmečke stranke se pa tudi ne morejo nikakor zaupati vodstvu Narodne stranke, katero vodi le sovražstvo do starih izkušenih, zasluženih vodij. Svoje osode ne bomo nikdar izročili v roke liberalnih učiteljev in — okrajnih glavarjev, ki jim zapovedujejo.

Kmetje, le vkup, le vkup!

Piše Franc Pišek, župan in veleposestnik v Hotinji vasi.

Viribus unitis!
(Z združenimi močmi!)

Kmečki stan je sedaj ogromno zadolžen in ima vknjiženega dolga 4000 milijonov. Najlozje se zadolži kmet, kajti nenadoma ga obiščejo imne, zadene bolezen itd. Opomniti se mora, da je pridelek računjen po dobrem letu, med tem ko pa redno v vsakem drugem letu uime toča, moča, suša, mraz itd. nastanejo in te se mora za 20% kot letna škoda v ozir vzeti. Novi dolgovi nastanejo, če mož ali žena umrje, prevzame sin ali hčer posestvo, ali nastana kakš koli prememba v posesti.

Znano je, da so deželne blagajne prazne in se namerava deželne doklade povišati. Strogo bodemo zasledovali deželne poslance in kteri bi dovolil da se na rovaš kmeta doklade povišajo dobi — nezakupnico.

bezni in gorkega sočutja, se je udeležil splošnega veselja, tako da so si častniki zadovoljno šepetali, da je redko katerikrat tako dobre volje.

Ali neprimerna napitnica je privabila v kratkem na čelo junakovo razne gube, znamenje nezadovoljnosti.

„Polkovnik“, dejal je poveljnik F. . . . „predlagam tovarišem, da pijemo ne le na tvoje imenovanje, ampak tudi na tvojo poroko. Mi vsi imamo žene in veselo mladež, ki nas vleče za brk in ti. . .“

„Nikdar“, odgovori mirno polkovnik, toda v glasu se je glasilo nekaj toli žalostnega, da so drugi obmolknil.

Ali je imel morda polkovnik kako skrivnost? Morda . . .

Vsak se je spomnil, da je živel mož v polnem zatišju, da je živel v skromnem stanovanju in da prebije vsako leto jeden mesec v neki samotni vasi v okrožju Merthe-et-Moselle.

Kaj neki dela tam?

Te in enake misli so spreletavale srca pričujočih ob pogledu na zamišljenega polkovnika, in ako bi ne bil tu navzoč hladnokrvni burkež Van Bluten, bi bili zastoj iskali pot do veselja.

Zunaj je bučala ledena nevihta, razmetavajoč sneg po ulicah in hoteč ugasniti plinove luči na hišah; veternece po strehah so škripale grozno in včasih se je čulo otožno tuljenje psa. Vse oknice so bile zaprte, vse prodajalnice zaklenjene. Mesto je spalo, ali vsaj zdelo se je, da spi.

Naglo se je prikazala po trgu senca in škripajoči led in sneg je naznanjal poznega potnika.

Bil je star duhovnik, suh in bled. . . Raskav suknen plašč mu je visel črez ramo po oguljenem in za zimo pretankem talarju; na nogah je imel

Upamo, da bodo prihodnje volitve pokazale, da je naše ljudstvo verno, razsodno in si bo samo pomagalo. V to pomagaj Bog!

Oglejmo si še, koliko stane dandanes vinarstvo, od katerega pridelka tudi nekateri žive. Zali-bog, da je od zadnjih 30 let bilo komaj 10 srednje dobrih vinskih let. Stari trs v obče izumira in edina rešitev je nov ameriški nasad. Po Stajerskem so res krasne lege za vinograde in Stanko Vraz je pel:

Nikjer na svetu lepšega ni,

Kakor gorica, ki vince rodi.

Vinograde v druge kulturne vrste preminjati povsod ne kaže in zadnja leta vidimo, da se pridno rigola in novo zrasja. Ker se dandanes gospodarske razmere celo drugačne kakor pred 30 leti: delavci so polovico dražji in jih celo dobiti ni, vino (mošt) pa se prodaja v času trgatve po sramotno nizki ceni 1% sladkorja po 2 vinarja vinskim barantačem, se delo v srednji letini niti ne izplača, vklub temu, da država olajšuje davke in podpira vinarstvo. Zato je za to stroko kmetijstva potreba temeljite preuredbe. —

1. Treba je pomisliti, da lepa lega vinograda ni za nobeno drugo kulturno vrsto n. pr. njivo, pašnik ali sadlo-ovnik sposobna in bi druga vrsta tudi dohodkov ne donesala.

2. Lahko se mnogo družin kot viničarji pošteno preživi in

3. vinarstvu pestniku naj v rodnih letih delo poplača in državi anogo keristi, ker za davek, dac in carino znatne dohodke prejema.

Hektar (1% orala) novo prerigolanega in nasajenega vinograda stane približno:

Rigolanje kvadr. meter po 12 v.	600.000 K
Cepljene trte 1—1.20 meter narazen, se jih	
potrebuje 8350 a 16 v.	1336.00 „
Sajenje in priprave	100.— „
Kolje	178.75 „
Drugi stroški in delo okoli	50.— „
	2264.75 K

Gnoj, vožnja, planiranje in zguba, ker se 0.7 tret posuši se takej ni vračunjeno. Davčne oblasti morale bi vsako škodo po uimi kakor tudi vse kulturne premembe hitro rešiti, nikar pa cele mesece — in leta — zavlačevati.

Dežela ima dandanes dobro urejene trsnice in koristilo bi se mnoge, če bi celo ubogi dobili cepljene trte zastoj, drugi pa po 10 vin. komad. Sedaj prodaja dežela cepljene trte po 14 v., kar je predrago. Pomisliti moramo, da za to ceno oddajajo tudi zadruge in posamezniki. In ker deželo trsnice mnogo stanejo, nimajo vinorejci nobene znatne koristi. Galica se je letos podražila in cene bodo še

Duhoven in vojak.

Francoski spisal M. Aigueperse.

Helderjev hotel je bil oni večer bajno krasno razsvetljen. V veži so bile razprostrte preproge in razpostavljeni bujni cvetni grmiči, na njihovih vejicah so se zibale beneške svetilnice. Na stenah so se svetili vojskinci znaki in znamenja zmage. V prvem nastropju so se glasili veselo zvoneči glasovi v prijaznem soglasju z žvenketom kozarcev, in srebrnih nožev in vilic. Velika dvorana je bila spremenjena s svežim zelenjem v vrt, in kakih petdeset častnikov različne starosti in dostojanstva je sedelo za bogato obloženo mizo. Dobro so jedli in izborni pili Vsaj so hoteli počastiti kuhinjo mojstra Vallarda, gostilničarja, umetnika v njegovih stroki ter preslaviti kar se da najbolje imenovanje novega poveljnika, kojemu na čast je napravljena današnja svečanost.

Svojega novega poveljnika so obožavali. Za njega so bila vsa srca od priprostega vojaka do najvišjega častnika.

Rekli so: „Ta je najboljši med najboljšimi, odkrit kot zlato, bister kot živo srebro, ali pravičen in dober proti vsakemu. On ni prišel iz šole, kakor drugi častniki, ampak potrjen 19 let star, si je zaslužil svoje dostojanstvo s hrabrostjo. Zvečer vam bomo pripovedali o njegovih vojskinskih zaslugah, njegovih ranah, in bodele videli, ali morete toliko storiti, toliko pretrpeti.“

Zadnje njegovo imenovanje je spoznavala z veseljem cela armada. Soglasno je povsod donelo: „To pot ni obveljala naklonjenost, ampak zasluga, pravica!“

In zato so danes klicali junaku slavo z navdušenjem. Preslavljanec sam, ginjen radi pojavov lju-

težke škornje, s trdom jih je vzdigaval. Izpod klobuka so padali na ramena beli lasje.

Sel je počasi, zelo počasi, naslanjajoč se na gorjačo. Najbrže mu ni bila pot znana, in ovirala sta ga starost in mraz.

Konečno je zagledal hotel, sence cvetlic, svečana razsvetljava in veselo vpitje mu je privabilo na lice nasmeh in v obeh je žaril žarek.

„Tukaj sem“, reče sam zase in zadrži natakarkarja, ki je stopal skozi vežo ter nesel dišečo pečenko.

„Prijatelj, ali je polkovnik B. . . . v hotelu? Ako je, prosim, recite mu, da ga nekdo čaka.“

Sluga pogleda duhovnika, neznatnega, starega, v oguljeni, posneženi obleki, in premerivši ga reče visoko: „Ljubi prijatelj, tam gori slavijo polkovnikovo povišanje, ni mogoče ga torej motiti, pridite k njemu jutri.“

„Tako“, odvrne duhoven, „no, bodemo videli“. In z neverjetno urnostjo zavil jo je po stopnjicah za slugo.

V prvem nastropju je bilo že jako šumno in veselo; glave so se razgrevale, čim več vina je bilo, tem bolj vodeni so bili govori in kapitan V. . . . je ravno naznanjal z ne prav gibčnim jezikom, da hoče pripovedovati neko dogodbo, ko so se odprla na lahno vrata v obednico in sta vstopila natakarkar in duhoven.

Družba se je glasno zasmejala.

„Zmota!“ kliče jeden častnikov.

„Velečastni, semenišče je še naprej,“ smeje se drug.

„Dajmo mu čašo konjaka!“ ponuja tretji.

Polkovnik se je obrnil, hoteč pogledati predmet njih veselja, a v tem trenutku vzklikne:

vedno višje. Tukaj mora država poseči vmes ter ustanoviti lastno tovarno za galico. Eno tovarno za galico vlada že ima, pa ker se je premalo proizvajala komaj za Tirolsko zadostuje; kajti tam tudi sadno drevje temeljito škropijo.

V obrambo naših vin se je letos sklenila nova postava in predlansko leto na laško vino večja colnina. Vlada si prizadeva domačemu vinorejcu pomagati.

Zadnja leta se je več nas kmete zadevajočih postav preuredilo, pa žalibog naši poslanci so skrbeli premalo za kmečke koristi. Leta 1901 se je spremenila postava v prenosu premičnin in malih posestev. Pa le tisti do 5000 K cenilne vrednosti imajo olajšave. Ko bi se venkar moralo ozirati na srednja posestva do 10.000 K vrednosti ali na celi stan sploh, kajti grozno težko breme je davek desetlet. O tem bi se dalo pisati veliko, pa tukaj ni umestno in potrebna navodila naj oskrbi svoj čas slov. kmečka zveza svojim poslancem. Poslanci bodo morali skupno in enotno postopati ter v državnem in deželnem zboru, odločno zahtevati naše pravice. V zadnjih 10. letih se je vsem stanovom od države zdatno pomagalo, kmet je pa osodi prepušen, in ni čuda, da se kmečko prebivalstvo izseljuje in kmečki stan vedno bolj hira.

Mnogo prememb bo treba glede šolstva, kmečkih in strokovnih šol, obrti in za novo uravnavo davkov se bodo morale takoj začeti delati priprave. Vsak, kdor hoče biti dober državljan, mora delati za obrambo in blagor kmečkega stanu; kajti če bo kmet izobražen in gmotno dobro stal, bodo srečne družine, občine, okraj, dežela in država. Res toliko rodoljubov dela in dela, žrtvuje vse kar premore, pa kmečkemu stanu nič ne pomaga, ker ni združen, ker se pusti begati in sčuvati od ljudi, ki imajo vedno na jeziku, da so njegovi prijatelji, v resnici so pa njegovi stanovski in verski sovražniki.

Politični ogled.

— **Deželni zbor štajerski** je začel svoje zasedanje dne 25. t. m. Trajalo bo baje do Velike noči. V prvi seji je odgovoril deželni odbornik dr. Link na interpelacijo slovenskega poslanca dr. Jančkoviča zaradi gradbe železnice Rogatec-Brežice. Rekel je, da se bodo tehnične priprave izvršile le na stroške kake družbe in da bo isto deželna vlada že podpirala. Tudi ni misliti na zgradbo železnice, če ne bo država precejšnje svoto prispevala. — Poslanec Robič je predlagal zvišanje učiteljskih plač s tem, da se vsa učiteljska mesta postavijo v II. plačilni razred.

— **Slovenska ljudska stranka** na Kranjskem prireja po celi deželi shode zaradi prihodnjih državnozbornih volitev.

— **Tržaški Slovenci** so priredili minolo nedeljo v okolici Trsta dva velika shoda, na katerih so ugovarjali proti krivičnemu volinemu načrtu za mestni svet in tržaški deželni zbor.

— **Novi državni zbor** bo baje sklican dne 18. junija t. l.

— **Spremembe v avstrijskem ministruvstvu?** Dunajski listi pišejo, da krožijo že nekoliko dni se nove govore o bližnji spremembi v ministruvstvu. Odstopijo baje minister za notranje stvari Bienenrth, minister za poljedelstvo grof Auersperg in minister za pravosodje dr. Klein. Bienenrth je baje namenjen za namestnika v Nižji Avstriji, Auersperg za poslane namestnik na Tirolskem, dr. Klein predsednik najvišjega sodišča. Ministra za notranje stvari in poljedelstvo postaneta dva poslanca, en član gosposke zbornice postane pa minister za pravosodje.

„Oče, moj oče, vi tukaj!“ skoči po koncu in objema prišleca, kojega vilo lice goreče poljubuje.

Častniki so postali hitro trezni in obmolknivši so vstali ter gledali nenavaden prizor; nekateri so se smejali, drugi pa so bili ginjeni. Polkovnik orjak, ki je tu plakal liki otrok in objemal starega, revnega duhovnika, ni bil navaden človek, pri njem je bilo vse zanimivo in značilno.

„Gospodje“, spregovori naposled polkovnik, „predstavljam vam svojega rednika, ali mu daste prostor v svoji sredi?“ in prime ga za roko ter ga pelje ustavljačega se k mizi.

„Eh, molči, dečko“, šepeta, „vsaj moram z jutranjim vlakom ob tretji uri se odpeljati.“

„Naš vjetnik ste, gospod župnik“, kličejo častniki skupno, „nam se gre tudi za to, da pozabite nesposobne besede, koje ste slišali, ko ste k nam vstopili, ali nam bodete odpustili?“

Duhoven se nasmeje. „Z veseljem, ljuba deca, vsaj ste se večinoma mladi, in vino je dobro; še poprej vas moram prositi jaz, da oprostite tujcu, ker vas je motil. Ali glejte, grem v Pariz in vaše mesto je ob tem potu. Kako naj bi tedaj šel naprej, ne da bi se ustavil in pogledal nekdanjega gojenca?“

Družba se je zopet usedla, in hočeš nočeš, usedel se je tudi novi gost. Polkovnik mu je stregel pri mizi kakor najskrbnejša mati, i glas je donel prav mehko kot bi bil materin, kadar mu je kaj govoril.

„V Pariz se peljete, oče, tako stari in v takem hudourji?“ vpraša nemiren.

„I vsaj veš, naša stara cerkev! Cerkevica se sicer še drži, a znotraj je, Bog pomagaj! Ni ga dneva, da ne bi padal omet na glave mojih fara-

— **Osredotočenje naših vojaških sil ob italijanski meji.** V Gorico pride poveljstvo 56. infanterijske brigade in brambovski pehotni polk št. 27 iz Ljubljane. Posadki dobiva v kratkem tudi Kobarid in Breginj. Če vzamemo v poštev, da je vojaštvo nastanjeno že v Tolminu, Kanalu, Tržiču in Cervinjanu, je zavarovana že cela soška dolina. Baje se zgradi v Brdih na sv. Genderci trdnjava. To osredotočenje je potrebno zaradi tega, ker Italija vedno bolj pomnožuje svoje obmejne alpinske čete. Še sedaj ni doseženo ravnotežje med našo in italijansko močjo na meji. Izvršilo se je pa to sledeče: VI. armadni zbor v Bologni je izpremenjen v obmejni zbor, alpinske bataljone v Borgo san Damazzo, Pinerolo in Aosta ob francoski meji so premestili na avstrijsko, lansko leto so pa premestili na našo mejo celi I. alpski polk, ki je preje bil v garniziji v Mondoviju nasproti Francoski. Sedaj stoji 36 avstrijskim obmejnim stotnijam nasproti 54 italijanskih alpskih stotnij. Vrhtega pa je vsaka italijanska stotnja za 35 mož in 5 mul močnejša kot naša.

— **Zborovanje ogrskih katolikov** bo letos v Libinju, kjer bo istočasno tudi deželna razstava.

— **Na Ogrskem** so razkrili nove lumparije. Dokazalo se je namreč, da je vlada z visokimi denarnimi zneski (celo po 100.000 K) podkupovala časnike, da so delali za njo reklamo. Tudi drugim osebam, ki so „delale“ za njo, je izplačala večje svote. Take reči se dogajajo v deželi, kjer vlada židovstvo in cvete prostozidarstvo.

— **Iz Makedonije.** Med voditelji makedonske ustaje je nastal v poslednjem času razpor; a ne morda iz načelnih nasprotstev, ampak zgolj zaradi osebnostij. Ta nesloga onemogočuje začetek skupne in splošne ustaje in tako bo nemara tudi letošnja spomlad, ko ima izbruhniti v Makedoniji prorokovani ogenj, mirna kakor lanska.

— **Poljaki na Nemškem.** V pruskem deželnem zboru je govoril Poljak dr. Migerski proti krivičnemu postopanju nemških sodnikov, ki obsojajo Poljake, ki ne znajo pred sodnijo nemški govoriti. — Pri volitvi v državni zbor nemški v vreškenskem okraju je izvoljen poljski poslanec, tako da jih sedaj imajo Poljaki 21.

— **V Maroku** v Afriki se vedno ni miru, ker še niso mogli ujeti glasovitega roparja Rais-Uli. K njemu so sedaj prestopila najboljevitnejša plemena v državi Beni-Ari, Beni-Dri in Beni-Gorleti. Bržkone ne bo prej miru, da ne bodo posegle vmes evropske velevlasti.

Razne novice.

* **Narodni svet za Štajersko.** Na zaupnem shodu dne 7. februarja v Mariboru izvoljeni gg. dr. Hrašovec, dr. Korošec in dr. Kukovec so se dne 21. februarja zedinili na pravila ter določili po naročilu istega shoda sedmerico članov za spodnještajerski „Narodni svet“.

* **Sejuni v marcu:** 1. na Planini in v Cirkovcah; sredpostno sredo v Vitanju; vs oboto po sredpostu v Celju; 3. na Vranskem in v Gornji Ponkvi; ponedeljek po sredpostni nedelji v Lembergu; 8. na Pilstanju; 10. v St. Jurju ob Taboru za živino, v Kapeli pri Brežicah, v Spod. Polskavi, v Dobu pri Hrastniku in v Kostrivnici; sv. Gregorja dan v St. Jurju ob južni želez.; 15. v Zdolah, v Soseski, Pleterje; sv. Jederti dan v Cmureku, Podčetrtku, na Rečici, v Frankolovem za živino, v Trbovljah in v Svičini; pond. ps kvat. nedelji v postu v Poljčanah; 18. na Ptujski gori, in v Vidmu; dan po sv. Jožefu pri Sv. Barbari, v St. Jerneju na Tinskem, pri sv. Barbari v Halozah; sv. Benedikta dan v Rogatecu,

nov, lesene nakite so razjedli črvi, zato se rušijo; zvoniti k maši ne smemo več, ker se zvonik podira. Sramujem se, da ima Bog tako prebivališče. Od svojih faranov ne smem zahtevati ničesar, po vojski imajo komaj najpotrebnejše, da se preživljajo. Računal sem, koliko bi bilo potreba, in spoznal sem, da je ogromna svota. Štiri tisoč frankov! Toliko denarja! Celi mesec več ne spim. Že nekoliokrat sem pisal v Pariz, a nisem dobil odgovora, in vendar bi imel rad za velikonočne praznike vsaj najnujnejše . . . Dejal sem torej sam pri sebi: Glej, gospoda v Parizu je gluha, torej, stopim k njej in govoril bom od blizu, prav glasno, dokler me ne usliši. Skof mi je dovolil. Grem včasih peš, včasih jaham in nekoliko po železnici; po železnici seveda najmanj, kajti škoda se mi zdi vsakega beliča, kojega izdam. Vidite tedaj, ljubi moji, da se mi mudi in da me ne smete zadrževati.“

Častniki se niso več smejali in marsikatero oko se je globoko ginjeno vprlo z začudenjem v duhovna, skritega junaka.

Zamišljen in bled je poslušal njegove besede polkovnik.

„Oče“, odgovori, „jutri morate ostati pri meni. Vi ste trudni, na pol mrtvi od lakote in mraza; ne bilo bi pametno, podati se na daljno pot. Kakor so vam rekli tovariši, ste naš vjetnik; pa ne bojte se“. dostavi z prijaznim glasom, „potrudimo se, da vam bode vjetništvo prijetno.“

Te polkovnikove besede so sprejeli vsi z radostnimi klci, kozarci so veselo zapeli in kosilo se je zaključilo z napičnicami na domovino, armado, polkovnika in župnika, kojega je vse tako zmedlo in

Sv. Jederti; 20. v Šmarijah pri Jelšah; 21. v Pernovu blizu Zalca in na Žigerskem vrhu pri Sevnici; sv. Ruperta dan v Spodnji Kostrivnici; 4. in 6. soboto v Podsredi; Mar. Dev. 7 žalosti dan v Bistrici, v Arnužu in Ormožu; dan po Mar. Dev. 7 žalosti v Strasu; dan po Mar. oznanenju na Teharjih in v Dobovi; pond. pred cvetno nedeljo v Sevnici ob Sav.; četrtek pred cvetno nedeljo v Artičah; cvetni pond. v Marnbergu; cvetni petek v Braslovčah in v Lembergu; vel. četrtek v Jarenini, v Konjicah, na Laškem in v Rajhenburgu.

* **Tržne vesti.** Kake spremembe v cenah ni opaziti. Tudi svetovna tržišča so kazala mirno lice. Špekulanti smatrajo dolgo zimo kot neugodno za setve. Splošno pa se dosedaj ni bilo za setve toliko nevarnosti, ker je bila rastlina v jeseni krepka. Pšenica se ni spremenila. Pri rži so cene postale malo bolj krepke. Oves (e jako stalen. Istotako vztraja turšica pri cenah. Moki so cene nizke. Nasprotno so se zvišale pri otrobih. Cene za semena so visoke. Rudeča deteljica dosega dobre cene, lucerna pa se je prodajala po nizki ceni, ker je slabo seme in je prišlo v zadostni množini na trg. Travnna semena so še dosedaj brez zanimanja.

* **Zlata vredna izjava.** „Narodni list“ priuša vest, da „v vseh akademičnih krogih vzbujajo veliko razočaranje“, da je na shodu Slov. Kmečke zveze v Slov. Bistrici nastopil kot govornik tudi profesor dr. Vrsto v šek. Oho, ali „akademični krogi“ torej obžalujejo, ako gredo njihovi sovražniki s kmečko stranko? Ali se kmetom ne sme nihče približati, morda da bi ga tem lažje vodili samo odvetniški koncipienti in liberalni učitelji? Ali se naj „akademiki“ morda celo sramujejo kmeta? Že prav, to si hočemo zapomniti, posebno ker so v Brežicah od liberalne strani padale enake opazke o dr. Benkoviču.

* **Dr. Benkovič — tarča liberalnih napadov.** Skoro „Narodni list“ v zadnji številki na vse druge svoje „prijatelje“ pozabi in v potu svojega obraza se trudi, „razkrinkati“ le — dr. Benkoviča. Dr. Benkovič ima strašen greh na svoji vesti, od prvega početka je navdušen pristaš Kmečke zveze in vsled tega ga liberalci sedaj „razkrinkajo“ ter lažejo o njem in zavijajo, kar se da. In ko so ga opsovali in olagali, vsklikajo ti „poštenjakoviči po dvinkih“ žalostno in otožno: „Mi g. dr. Benkoviču nismo bili nikdar nasprotni . . . kako more biti tako zaslepljen, da na enkrat tako nastopa? To ni lepo.“ — Res, g. dr. Benkovič, to ni lepo, da delate Narodni stranki toliko sitnosti in sicer kar ngenkrat. Da bi ji vsaj prej naznanili, kaj nameravate! Ne zamerite tem žalostnim možem, vsaj sedaj ne, ko vas v svojem obupu „razkrinkajo.“

* **Odkritost „Narodne stranke.“** Kako odkritosrčna je „Narodna stranka“, za to dobimo vsak dan nove dokaze. Dr. Kukovec je govoril v Skalnatih kleti nižjeg gimnazijcem (!), naj zunanje katoliško mišljenje kažejo, na tihem pa se naj pripravljajo na svoj bodoči liberalni poklic, da bodo delovali na vso moč, da se duhovniki izbacnejo iz vseh društev! To se pač pravi, zunanje naj se duhovnikom dobrikajo, ali drugače naj bodo njih največji sovražniki. Take in enake besede govori doktor (!) neizkušeni mladini? Dr. Kukovec damo dober svet, naj s svojimi „po ovinkih“ nauki mladino, posebno dijaštvo na miru pusti! Nasprotno, dijaštvo bo skrbelo, kolikor mogoče za ugled naše vere. In mnogo dijaštva je še boljšega, kakor Kukovec misli. Živelo narodno mišljenje katoliškega dijaštva. Ljubitelj katoliško mislečega dijaštva.

* **Ljudska knjižnica in dr. Korošec.** V „Domovini“ napadajo dr. Korošca, da ni hotel darovati za „Ljudsko knjižnico“ ter ga hočejo s tem označiti kot nasprotnika narodnih podjetij. Vemo, da je ustanovitelj imel blag namen, in do istega časa je dr.

ganilo, da se ni vedel zahvaliti bohrim vojakom, ki so ga toliko častili.

Bil je zares utrujen ubogi starček. Polkovnik se pa ni mogel še ločiti od svojih prijateljev. Stopili so v razsvetljeno dvorano. Tu je bilo toplo. Stale so tukaj igralne mize. Koliko zapravi na njih mnogo igralcev po nepotrebnem!

V trenutku je pregledal polkovnik te zelene mize, karte in kocke, in nova misel mu je šnila v glavo.

„Moj oče“, pravi podpirajez z ramo starega duhovnika, kateremu je drsalo po gladkih tleh, „usedite se v ta-le naslanjač in spite, kakor vam je drago. Jaz pa med tem predlagam gospodom, da se odmikajo nocoj od igralnih miz in poslušajo dogodbo, s katero hočem nadomestiti zgodbu, ki jo je obljubil pripovedovati kapitan V . . . pri kosilu.“

Burno odobravanje se je oglasilo iz ust vseh. „Proč z igro! že poslušamo, polkovnik.“

Polkovnik je posadil župnika v naslonjač in se potem vrnil med častnike. Vsi so ga tesno obkolili ter pazljivo poslušali, ko je začel pripovedovati:

„Je že štiriinpetdeset let od tega. Proti najh-nemu selu v lorrainskem kraju se je bližala počasi mlada žena, nesoča na rokah komaj dveletnega otroka . . .“

„Nikar ne pripoveduj tega, molči!“ zakliče starček v naslonjaču, prizadevajoč si vstati.

„Oče, vi morate spati, tako se glasi za vas ukaz“, odgovori polkovnik in skuša starčka potolažiti. „Spite, danes sem jaz gospod.“

„Ne pripoveduj jim tega, ne“, šepeta še stari glas, ali polkovnik nadaljuje: